

לימוד סגל שבת פרשת 'כי תישא' בעוז וענווה

"צריך הרבה עוז כדי לדגול בתורת חיים מלאה בימינו אלו. צריך עוד יותר עוז על מנת לממש אותה בחיים. יש הטוענים שעבר זמנה של התורה, שהיא איננה מתאימה לחיים המודרניים. היא מיושנת ואיננה תורת חיים. לכן, דרוש עוז לעמוד מול כל הקולות הלועגים לתורה, המבקשים לפגוע בה, לשנות אותה או לקצץ בחלקיה הבלתי "רלוונטיים". נקרא בעוז שתורתנו היא תורת חיים - לפרט ולכלל. דרוש הרבה עוז כדי להאמין באידיאל של תורת חיים. מנה של עוז גדולה יותר דרושה לנו כדי לממש את האידיאל של "תורת חיים". אנחנו חייבים לאגוד כוחות נפש רבים על מנת לחיות את התורה בשלמותה, על כל דקדוקיה, בלא לקצץ חלקים ממנה. התורה היא תורת חיים לא רק בתיאוריה אלא גם להלכה ולמעשה. "לא המדרש עיקר אלא המעשה עיקר". לא נסתפק בדיבורים על תורת חיים אלא עלינו להשתדל לחיות את תורת החיים. יחד עם זה, עלינו לשים לב לצידוק המילים "העוז והענווה". רבנו, הרב צבי יהודה זצ"ל, היה רגיל לומר ששני חלקי צמד המילים (העוז וענווה) אינם סותרים זה את זה. הכיצד?! כיצד נגלה עוז יחד עם ענווה? הרי הענווה דורשת כפיפות ורכות, ולעומתה העוז דורש זקיפות וחוזק! הילכו שניהם יחדו?!

התשובה היא שבתוכנו פנימה, עלינו לגלות עוז, לא להתקפל מהרעיונות שלנו, לא לסגת מהם ולא להתבטל בפני הזולת, אלא להתקדם בעוז ובנחישות למימוש האידיאל שלנו. עלינו להאמין בדרכנו ולהתחזק בה. אבל כלפי חוץ - עלינו לגלות ענווה. לא לזלזל בזולת, לא לבוז, לא להתנשא, לא להבליט את היתרון היחסי שלנו. דווקא הענווה עשויה לתרום לעוז הפנימי. במקום לבזבז כוחות יקרים בעימותים עם הזולת ובהחצנה, נמקד את כל כוחותינו בעבודה פנימית של התקדמות והתפתחות בעוז.

(הרב אלישע אבינר)

כולם שואלים אותי: מדוע הדר רקם על רצועת נשקו את הביטוי "עוז וענווה"? כיצד הגיע ביטוי הלקוח מפיט עתיק שעבר מדור לדור במשך אלפי שנים, ממש, לשירות הקרבי של מפקד צוות בסיירת גבעתי?

כשהגיעו פעם ראשונה למטווח, סיפרו חייליו של הדר, לא מצאו את מספר המחלקה. היה שלט של מחלקה אחת, היה שלט של מחלקה שלוש וכן הלאה. במקום השלט של מחלקה שתיים היה שלט שעליו היה כתוב "מחלקת עוז וענווה". לשאלות החיילים הסביר הדר כי זה מה שהוא רוצה שיאפיין את חייליו. וכך סיפר לנו, הוריו, אחד מהם: "הדר אמר לנו כי קל להיות גיבור וקל להיות עניו, הקושי הוא לשלב בין שניהם".

לנצבה בעז"ה זלזל בתוכנו את העוז והענווה,

לבת לואס ולבורק (:

העוז הוא האומץ, היכולת לעשות את הזלתי אפשרי, היכולת לעמוד באתגרים, היכולת להתמודד עם עצמן בהצלחה. צור זני לימד אותי כי הזיטוי "עזה כמים האהבה", מלמד כי העוז צריך לזרום כן כמים, לכזוש את כולך, לכזוש את פנימיותך - זו האהבה. זו התאזזה לזטא דזר גדול, דזר יעור, דזר אמת. העוז בצורתו זו מייצר את העדיפות שלך על פני אויבך, ומוציא מתוךך את מה שלא ידעת שאתה מסוגל לו.

הענווה היא התכונה המאפשרת לך להעמיד עצמן מאחורי המטרה וזעירותה. הענווה היא היכולת שלא להעמיד עצמן לפני המטרה ושלא להשתמש בה לצרכיך. תכונה זו נרכשת מתוך ההכרה שהנך חלק ממעשהו גדול, ממעשהו נצחי. תכונה זו מתגשמת כשאתה זונה את אישיותך כן שתוכל להכיל ולכלול, לקלוט ולספוג ולזצץ את הלא יאמן. היא נוצרת מהכרה שהירה ושלאמה דזרכך, במסורתך, בערכים המהווים את עצם היותך. הענווה היא התכונה שמואפיינת מנהיגים גדולים. "מי שיומצא את העוז בענווה יפצח את הענווה, ומי שיומצא את הענווה שבעוז יפצח את העוז", אמר צור.